

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 25 listopada 2022 r.

DNR-5.720.16.2022.KS

DECYZJA NR DNR-1/48/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185) w związku z art. 33a ust. 2 pkt 2, art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku TOYA spółka akcyjna z siedzibą we Wrocławiu z 17 października 2022 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/40/2022 z 30 września 2022 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżony pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 17 października 2022 r. (wplynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 27 października 2022 r.) przedsiębiorca TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/40/2022 z 30 września 2022 r. w zakresie pkt. 2, tj. w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 65 000 zł.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Pismami z 22 i 28 kwietnia 2022 r. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej i Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazali Prezesowi UOKiK protokoły wraz z aktami kontroli nr NP.833.2.5.2022.BK; KBP.8361.28.2022

i KBP.8361.79.2022, dotyczące grilla węglowego z półką LUND 99592 oraz grilla węglowego z pokrywą LUND 99591 (dalej także jako „grille” lub odpowiednio „grill LUND 99591” i „grill LUND 99592”), wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorcę TOYA S.A z siedzibą we Wrocławiu.

Inspektorzy Inspekcji Handlowej poddali oba modele grilla ocenie bezpieczeństwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), posiłkując się wymaganiami normy PN-EN 1860-1+A1:2017-8 *Urządzenia, paliwa stałe i podpałki do grilla - Część 1: Grille opalane paliwami stałymi - Wymagania i metody badań* (dalej jako „norma”). Następnie próbki grilli zostały przekazane do Laboratorium TÜV Rheinland Polska sp. z o.o., Laboratorium Badawcze Oddział Poznań, w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych.

W przypadku grilla LUND 99591 stwierdzono niezgodność z następującymi punktami normy:

- 4.2.1- odległość między prętami rusztu w niektórych miejscach przekraczała 20 mm;
- 4.2.4 - popielnik wykonany z metalowej blachy miał grubość 0,280 mm przy wymaganej minimalnej grubości 0,7 mm;
- 5.2.3.1 - po przeprowadzeniu testów grill uległ odkształceniom oraz
- 4.2.6 i 5.4.1 - podczas badania nastąpiła utrata stabilności grilla (tj. oderwała się noga od podłoża i wyrób przewrócił się w momencie zawieszenia na pokrywy na haku o brzeg misy).

Natomiast w przypadku grilla LUND 99592 wyniki badań laboratoryjnych wykazały niezgodność z punktami 4.2.3 i 4.2.3.1 normy, ponieważ średnia grubość blachy w palenisku grilla (o długości największego boku >400 mm) mierzona w jego trzech różnych punktach, wynosiła 0,493 mm w stosunku do wymaganej minimalnej grubości 0,8 mm.

Ponadto w wyniku badań organoleptycznych grilla LUND 99592 przeprowadzonych przez inspektorów reprezentujących Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej ustalono, że bezpośrednio na produkcie brak było ostrzeżenia widocznego podczas pracy grilla o treści „OSTRZEŻENIE! Nie używać spirytusu ani benzyny do rozpalania oraz ponownego rozpalania po zgaśnięciu” (niezgodność z pkt 6 normy). Ponadto w oznakowaniu grilla brak było graficznych piktogramów - ostrzeżeń: „Nie używaj grilla w zamkniętym pomieszczeniu lub nadającej się do zamieszkania przestrzeni, np. domy, namioty, przyczepy kempingowe, domki kempingowe, łódzie. Niebezpieczeństwo śmiertelnego zatrucia dwutlenkiem węgla” oraz wskazującego na konieczność zapoznania się z instrukcją (niezgodność z pkt 6 normy). Natomiast analiza instrukcji obsługi dołączonej do grilla wykazała brak piktogramów dla ostrzeżeń „Nie

używaj grilla w zamkniętym pomieszczeniu lub nadającej się do zamieszkania przestrzeni, np. domy, namioty, przyczepy kempingowe, domki kempingowe, łódzie. Niebezpieczeństwo śmiertelnego zatrucia dwutlenkiem węgla” (co stanowi niezgodność z pkt 7 normy).

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm., dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”), pismem z 25 maja 2022 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu (dalej jako „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa grilli.

W toku prowadzonego postępowania przedsiębiorca będący jego stroną nie zakwestionował oceny bezpieczeństwa produktów i podjął działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez grille.

Decyzją nr DNR-1/40/2022 z 30 września 2022 r. Prezes UOKiK stwierdził, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez grille i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów umorzył postępowanie (pkt 1 sentencji decyzji), a na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 65 000 zł (pkt 2 sentencji decyzji). Decyzja została doręczona stronie postępowania 10 października 2022 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 2 listopada 2022 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy

odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/40/2022 z 30 września 2022 r. został złożony przez strony postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia

w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli w przypadku rozstrzygnięcia złożonego z kilku odrębnych punktów strona wskazuje w odwołaniu, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną tylko w określonej części, którą uważa za niekorzystną, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i obejmować rozpoznaniem i rozstrzygnięciem całą sprawę administracyjną. W takiej sytuacji ta część decyzji, którą strona nie objęła odwołaniem zyskuje przymiot ostateczności z upływem terminu do odwołania. W związku z tym, organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętą niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide m.in.*: wyrok NSA z 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że w rozpatrywanym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania jednoznacznie zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 2 decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 1 decyzji jest ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem, a więc pkt 2 decyzji, nakładającego na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 65 000 zł za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa.

Przedsiębiorca TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu wprowadził grille będące przedmiotem niniejszego postępowania na rynek i jest ich producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie. Przedsiębiorca TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu w toku niniejszego postępowania oświadczył, że jest producentem kwestionowanych grilli, które są wytwarzane na jego zlecenie przez chińskiego wytwórcę. Powyższe potwierdzają również przekazane w toku niniejszego postępowania faktury zakupu produktów wraz z dokumentacją SAD. Dane przedsiębiorcy TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu widnieją ponadto w oznakowaniu grilli, a przypisane im kody EAN (5906083033667 oraz 5906083033650) zweryfikowane przez Prezesa UOKiK za pomocą wyszukiwarki GEPiR, wskazują na ww. przedsiębiorcę jako na podmiot odpowiedzialny za ww. produkty. W związku z powyższym uznać należy, że spełnione zostały przesłanki do uznania strony postępowania za producenta w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Podstawowym obowiązkiem producenta jest - zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej wykonują kontrolę produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa.

Podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa grilli stanowiły wyniki badań organoleptycznych i laboratoryjnych, przeprowadzonych w toku kontroli inspektorów Inspekcji Handlowej na zgodność z wymaganiami określonymi w normie PN-EN 1860-1+A1:2017-8.

Stwierdzone nieprawidłowości obu badanych grilli, w szczególności te w zakresie braku wymaganej stabilności (w przypadku grilla LUND 99591) oraz zbyt cienkiej blachy paleniska grilla (w przypadku grilla LUND 99592), negatywnie wpływają na bezpieczeństwo korzystania z ww. produktów, stwarzając przy tym ryzyko poparzenia lub wystąpienia pożarów. Niestabilność grilla może bowiem doprowadzić do przewrócenia się grilla i wypadnięcia rozgrzanego rusztu wraz z grillowaną żywnością oraz rozżarzonego paliwa. Natomiast użycie zbyt cienkiej blachy w konstrukcji paleniska grilla stwarza ryzyko jego przepalenia, co z kolei stwarza ryzyko wypadnięcia rozżarzonego paliwa.

Opierając się na wynikach badań przeprowadzonych przez Inspekcję Handlową, Prezes UOKiK uznał, że grille nie są produktami bezpiecznymi i stwarzają zagrożenie dla życia i zdrowia konsumentów.

Strona postępowania w toku postępowania zakończona zaskarżoną decyzją nie kwestionowała negatywnej oceny bezpieczeństwa grilli ani zagrożeń związanych z ich użytkowaniem, nie przedstawiła także żadnych dowodów, które by podważały wyniki tych badań czy też przeprowadzonej przez Inspekcję Handlową oceny ryzyka. Kwestię niespełniania wymagań przez produkty będące przedmiotem postępowania należy więc uznać za bezsporną.

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy domaga się uchylenia pkt. 2 zaskarżonej decyzji, odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej

i poprzestania na pouczeniu, z uwagi na fakt, że waga przez nią naruszenia prawa była znikoma, a ona zaprzestała naruszenia prawa, ewentualnie nałożenia kary pieniężnej w niższej kwocie.

Ad. 1. Strona postępowania podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania, mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7, art. 77 i art. 80 w zw. z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez ich niezastosowanie i nierozpatrzenie całego materiału dowodowego w sprawie, a także dowolną, a nie swobodną ocenę całokształtu materiału dowodowego w kontekście przesłanek dotyczących ustalenia zasadności i wysokości nałożonej kary pieniężnej oraz poprzez nieodstąpienie od nałożenia kary pieniężnej i nie poprzestania na pouczeniu, podczas gdy waga naruszenia prawa była znikoma, a wnioskodawca zaprzestał naruszenia prawa.

Wprowadzenie na rynek produktu, który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W ocenie Prezesa UOKiK, stwierdzenie, że grille - LUND 99592 oraz LUND 99591 nie są produktami bezpiecznymi uprawniało go do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi, że organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Kara ta jest administracyjną karą pieniężną, czyli określoną w ustawie sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materiałne i proceduralne zasady*, s. 29). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny „*Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa*” (orzeczenie TK z 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93). Nałożona na stronę postępowania kara jest konsekwencją wprowadzenia na rynek produktów, które nie są bezpieczne.

Strona postępowania domaga się uchylenia pkt. 2 zaskarżonej decyzji i odstąpienia od nakładania kary pieniężnej oraz poprzestania na pouczeniu. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera regulacji określających możliwość odstąpienia od wymierzenia kary i poprzestania na pouczeniu. W związku z tym, w przypadku kar pieniężnych nakładanych na jej podstawie, zastosowanie ma art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi natomiast, że organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

W toku postępowania zakończonym zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji, z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ.

W złożonym wniosku strona postępowania stwierdza, że naruszenie przez nią prawa miało charakter znikomy. Strona postępowania zakwestionowała także ustalenie Prezesa UOKiK dotyczące znacznego zasięgu naruszenia i dobra chronionego jakim jest zdrowie i życie konsumentów. Strona postępowania stoi bowiem na stanowisku, że skoro nie stwierdzono żadnego przypadku naruszenia zdrowia i życia konsumenta, dobro chronione mogło być co najwyżej zagrożone, a nie naruszone i to w niewielkim stopniu. Strona postępowania, uzasadniając swój wniosek, stwierdziła także, że Prezes UOKiK

zlekceważył swój ustawowy obowiązek do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w kontekście okoliczności sprawy, tj. wagi naruszenia, zakresu naruszenia, ale i przesłanki bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa wobec braku jakichkolwiek reklamacji produktu w kontekście zarzucanego naruszenia.

Aby możliwe było odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, niezbędne jest łączne spełnienie obu określonych w tym przepisie przesłanek. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strona postępowania zaprzestała naruszenia prawa. W ocenie Prezesa UOKiK ponownie rozpatrującego sprawę, nie można jednak uznać, że w sprawie zaistniała przesłanka znikomego naruszenia prawa.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że znikome naruszenie prawa to naruszenie nieistotne, takie które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na stronie można na podstawie okoliczności faktycznych sprawy uznać za czyn stanowiący naruszenie prawa w stopniu znikomym, należy odwołać się do sposobu weryfikacji tego stopnia, wypracowanego w prawie karnym (m.in. wyrok SOKiK z 17 października 2018 r., sygn. XVII AmE 230/18). Wyznacznikiem dla dokonania oceny znikomego naruszenia prawa będą zatem okoliczności wynikające z art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uwzględniające: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych jest podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy, co w opinii Prezesa UOKiK oznacza, że co do zasady waga naruszenia tego obowiązku nie może zostać uznana za znikomą. Producent jeszcze przed wprowadzeniem produktu na rynek powinien upewnić się (np. poprzez przeprowadzenie badań), że produkt spełnia wymagania bezpieczeństwa. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nakłada także na producenta obowiązek monitorowania spełniania wymagań przez produkt, również już po jego wprowadzeniu na rynek (art. 10 ust. 6 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów). Prezes UOKiK uznaje, że odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy, jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach.

Dokonując ponownej oceny naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania, należy podkreślić, że dobrem chronionym przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zdrowie i życie konsumentów. Wprowadzane na rynek przez stronę postępowania grille nie są produktami bezpiecznymi i stanowią zagrożenie dla

zdrowia konsumentów. Podkreślić także trzeba, że pomimo pojętych przez stronę postępowania działań, w posiadaniu konsumentów nadal znajduje się zdecydowana większość wprowadzonych na rynek produktów (strona postępowania wycofała zaledwie 197 sztuk produktów z 9 782 sztuk wprowadzonych na rynek), a więc konsumenci w dalszym ciągu są narażeni na zagrożenia stwarzane przez te produkty.

Strona postępowania zarzucając Prezesowi UOKiK naruszenie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego nie wskazała, jakie dowody zostały w jej opinii niezbrane. Prezes UOKiK uznaje, że zgromadził i w sposób prawidłowy rozpatrzył cały materiał dowodowy niezbędny dla rozpatrzenia sprawy. Zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jednakże na stronie postępowania ciąży również obowiązek współdziałania z organem i przedstawienia mu konkretnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Przepis art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi bowiem źródła obowiązku badania wszystkich okoliczności, które w jakikolwiek sposób potencjalnie oddziałują na wynik postępowania (*vide* wyrok NSA w wyroku z dnia 17 maja 2019 r. sygn. II OSK 1681/17). Strona postępowania mogła w toku postępowania administracyjnego, do czasu wydania zaskarżonej decyzji, przedstawiać własne wnioski dowodowe. Prezes UOKiK uznaje, że podjął wszystkie niezbędne do wyjaśnienia sprawy czynności, a ustalony stan faktyczny nie budzi wątpliwości.

Prezes UOKiK nie podziela także opinii strony postępowania, jakoby dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów. W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania stwierdziła, że *„wprowadzając do obrotu sporny produkt, w momencie jego wprowadzenia w ogóle nie miała świadomości ewentualnego zagrożenia z nim związanego. Wręcz przeciwnie, wiedza i świadomość na tamten moment pozwalały z wysokim prawdopodobieństwem wskazywać, że produkt ten spełnia wszelkie normy.”* Strona postępowania nie przedstawiła jednak żadnych dowodów, które by uzasadniały jej przekonanie. W świetle poczynionych, bezspornych przecież ustaleń co do niespełniania wymagań przez oba modele grilli, takie stwierdzenie świadczy w ocenie Prezesa UOKiK o zaniedbaniu przez stronę postępowania ustawowego obowiązku sprawdzenia jeszcze przed wprowadzeniem produktów na rynek, czy są bezpieczne. Producent nie może uznawać, że jego produkt jest bezpieczny tylko dlatego, że nie otrzymał reklamacji. Konsumenci nie mają przecież obowiązku zgłaszania skarg i reklamacji na produkty. Konsument działając w zaufaniu do producenta, dokonując

zakupu domniemywa, że kupowany produkt jest bezpieczny, a w konsekwencji nawet jeśli dojdzie do niebezpiecznego zdarzenia może uznać, że nastąpiło ono z jego winy. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że strona postępowania powinna przy wprowadzaniu produktów na rynek zachować szczególną ostrożność tym bardziej, że w latach poprzednich Prezes UOKiK wielokrotnie prowadził wobec niej postępowania administracyjne na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, z czego trzy dotyczyły także grilli.

Uzasadnienie twierdzenia strony postępowania o tym, że naruszenia przez nią prawa nie można uznać za znikome sprowadza się do argumentu, że nie otrzymała skarg na bezpieczeństwo grilli będących przedmiotem postępowania, co w jej ocenie jest równoznaczne z tym, że stwierdzone wady produktów nie wywołały „*jakichkolwiek rzeczywistej szkody dla chronionego dobra (zdrowia i życia użytkownika)*”. Wbrew opinii strony postępowania, okoliczność, że nie otrzymała ona żadnych tego typu skarg i reklamacji nie można uznać za równoznaczne z tym, że do żadnych wypadków konsumenckich w trakcie używania grilli nie doszło (jak już wyżej wskazano, konsument nie ma obowiązku zgłaszania skarg i reklamacji; może też nie być świadomy, że do danego zdarzenia doszło wskutek wady produktu). Trzeba również zauważyć, że większość wprowadzonych na rynek przez stronę postępowania produktów nadal znajduje się u konsumentów, a więc istnieje prawdopodobieństwo, że do wypadków z ich udziałem może dojść w przyszłości. Inspekcja Handlowa przeprowadziła w przypadku obu produktów szacowanie ryzyka i stwierdziła, że grille LUND 99591 stwarzają poważne ryzyko, a grille LUND 9952 - średnie ryzyko. Strona postępowania nie kwestionowała w toku postępowania tej oceny, nie przedstawiła także żadnych dowodów, z których by wynikało, że ryzyka te nie istnieją. Należy podkreślić, że strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów, które by podważały ustalenia zawarte w zaskarżonej decyzji. Tymczasem należy przypomnieć, że w orzecznictwie sądowym ugruntował się pogląd, że choć w procedurze administracyjnej regułą jest, że to na organie spoczywa ciężar udowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, jednakże również na stronie ciąży obowiązek współdziałania z organem i przedstawienia konkretnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Ma to znaczenie zwłaszcza wtedy, gdy postępowanie zmierza do nałożenia na stronę obowiązków, a nieudowodnienie konkretnego faktu może prowadzić do wydania decyzji dlań niekorzystnej (m.in. wyrok NSA z 5 marca 2015 r. sygn. akt II GSK 188/14).

W ocenie Prezesa UOKiK, przy ocenie naruszenia prawa wystarczające jest ustalenie, że na skutek niespełniania wymagań bezpieczeństwa przez produkt istnieje potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia.

Nie można także zgodzić się ze stroną postępowania, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje art. 7a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Określona we wskazanym przepisie Kodeksu postępowania administracyjnego zasada dotyczy bowiem sytuacji, w których wykładnia mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego, dokonana zgodnie z zasadami i dyrektywami wykładni, wynikającymi z prawoznawstwa, prowadzi do kilku możliwych rezultatów. Odnosi się ona zatem do przypadków, w których organ - dokonując analizy i obiektywnej oceny możliwych procesów oraz wyników wykładni - stwierdza, że kilka wyników wykładni może być uznanych za prawidłowe. Zasada *in dubio pro libertate* pełni rolę uzupełniającą, gdyż jej zastosowanie wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy zastosowanie innych zasad wykładni nie daje jednoznacznego rezultatu. Prezes UOKiK nie może zgodzić się z opinią strony postępowania, że w sprawie istnieją nie dające się usunąć wątpliwości co do wykładni przepisów stosowanego prawa. W niniejszej sprawie w opinii Prezesa UOKiK nie pojawiły się wątpliwości co do zastosowanych norm prawnych.

Strona postępowania kwestionuje także uznanie przez Prezesa UOKiK liczby wprowadzonych przez nią produktów na rynek za dużą twierdząc, że liczbę tę należy rozpatrywać z punktu widzenia czteroletniego okresu wprowadzania grilli na rynek. Prezes UOKiK nie podziela opinii, jakoby okres wprowadzania produktu na rynek powinien mieć wpływ na uznanie liczby wprowadzonych na rynek produktów jako „*stosunkowo niewielkiej*”. Grille są użytkowane przez grupę osób (rodzina, przyjaciele) i kupowane w celu co najmniej kilkuletniego używania. Grille zakupione przez konsumentów kilka lat temu nadal mogą być użytkowane, nie są to przecież produkty posiadające datę przydatności do używania. W ocenie Prezesa UOKiK, okres w którym grille były wprowadzane na rynek nie ma wpływu na ocenę tego, czy liczba wprowadzonych produktów może być uznana za znaczną czy też nie.

Art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego nakłada na organ obowiązek zebrania i rozpatrzenia całości materiału dowodowego. Warunkiem skutecznego sformułowania zarzutu naruszenia tego przepisu jest wykazanie, że organ pominął ważne z punktu widzenia istoty sprawy dowody. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie wykazała, aby jakkolwiek przedstawiony przez nią dowód został pominięty. Wszystkie przedstawione przez stronę postępowania dowody zostały rozpatrzone zgodnie z zachowaniem zasad obowiązujących w postępowaniu administracyjnym.

Zgodnie z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność jest udowodniona. W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK przeanalizował i rozpatrzył cały

materiał dowodowy w sposób wyczerpujący. Kierując się określoną w art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego zasadą prawdy obiektywnej, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego Prezes UOKiK podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, uwzględniając przy tym interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, uznanie interesu za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyr. NSA w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1744/96).

W wyniku ponownego przeanalizowania sprawy, Prezes UOKiK stwierdził, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób istotny naruszone przez stronę postępowania. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK zasadnie nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Ad. 2. Strona postępowania podniosła także zarzut naruszenia prawa materialnego, mającego wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenia art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez błędne zastosowanie i nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących przy ustalaniu wymiaru kary i wymierzenie kary rażąco wysokiej.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter fakultatywny, co oznacza, że Prezes UOKiK w przypadku stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego decyduje w ramach uznania administracyjnego o nałożeniu (lub nie) kary pieniężnej. Jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 4 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2414/10, *„decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami, w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 u.o.b.p.”*.

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. Uznania administracyjne charakteryzuje się tym, że organ nie jest związany ścisłymi kryteriami prawnymi, a więc ma pewną swobodę w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia (wyrok WSA w Gliwicach z 21 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Gl 262/13). W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary pozostawił do decyzji organu.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter represyjno-wychowawczy i są nakładane w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mają zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli mają stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzone w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecjonalnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK przeanalizował przesłanki uwzględnione w zaskarżonej decyzji przy określaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej, szczególnie nacisk kładąc na argumenty przedstawione przez stronę postępowania.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. WSA w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 3597/14 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualną notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.” Kierując się wskazanymi wytycznymi, Prezes UOKiK ponownie rozważył dyrektywy wymiaru zastosowane przy nakładaniu kary pieniężnej na stronę postępowania.

Strona postępowania uzasadniając podniesiony zarzut wskazała, że Prezes UOKiK nie uwzględnił znikomej wagi naruszenia prawa i jego okoliczności. Jak już wyżej wyjaśniono, w niniejszej sprawie Prezes UOKiK dokonał oceny naruszenia przez stronę prawa

i stwierdził, że nie można w tym przypadku uznać naruszenia za znikome. Należy także za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania obliguje ją do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nią na rynek produkty były bezpieczne. Przypomnieć należy, że obowiązkiem producenta jest „znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej” (wyrok WSA w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. VI SA/Wa 2208/16). Wprowadzając na rynek produkty niespełniające wymagań bezpieczeństwa, strona postępowania ten obowiązek naruszyła. Ponownie także należy podkreślić, że brak otrzymania przez stronę postępowania skargi reklamacji nie jest w ocenie Prezesa UOKiK równoznaczny z tym, że nie doszło do żadnych niebezpiecznych zdarzeń w trakcie używania grilli.

Strona postępowania podniosła także, że Prezes UOKiK nie uwzględnił „stosunkowo niewielkiej liczby produktów wprowadzonych do obrotu.”. Prezes UOKiK podtrzymuje swoją ocenę wyrażoną w zaskarżonej decyzji, że liczbę produktów wprowadzonych przez stronę postępowania na rynek należy uznać za dużą, a okres ich wprowadzania na rynek za długi. Strona postępowania od 2018 r. wprowadziła bowiem na rynek łącznie 9 782 sztuki grilli. Okoliczności te w sposób zasadny wpłynęły na zwiększenie wymiaru kary pieniężnej. Zasadnie także za okoliczność obciążającą przy nadkładaniu kary pieniężnej Prezes UOKiK uznał fakt, że wymagania w zakresie bezpieczeństwa grilli funkcjonują na tyle długo (tj. od 2017 r.), że strona postępowania miała wystarczająco dużo czasu, aby zapoznać się z tymi wymaganiami. Jak już wcześniej wskazano, nie jest to pierwsze postępowanie administracyjne prowadzone na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w stosunku do TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu. Słusznie więc ta przesłanka została uznana za okoliczność obciążającą. Prezes UOKiK prowadził już w stosunku do strony postępowania administracyjne, które zostały zakończone decyzjami: nr 37/2004 z 22 października 2004 r. - decyzja dotyczyła klucza krzyżakowego do kół 17×19×22mm; nr DNR-1/15/2005 z 13 maja 2005 r. - decyzja dotyczyła młotków ślusarskich; nr 6/2007 z 27 lutego 2007 r. - decyzja dotyczyła okrągłego grilla o średnicy 35,5 cm; nr 76/2007 z 7 września 2007 r. - decyzja dotyczyła toporków 600 g; nr 87/2007 z 28 września 2007 r. - decyzja dotyczyła grilli walizkowych model 99507; nr 117/2007 z 31 grudnia 2007 r. - decyzja dotyczyła grilla składanego 99477; nr 79/2011 z 15 listopada 2011 r. - decyzja dotyczyła skrzynek uciosowych z piłą 300 mm; nr 116/2015 z 16 grudnia 2015 r. - decyzja dotyczyła próbnika napięcia i nr 122/2015 z 31 grudnia 2015 r. - decyzja dotyczyła jednobiegunowego wskaźnika napięcia prądu przemiennego. Trzy z tych postępowań również dotyczyły więc grilli, a stwierdzone wady dotyczyły braku stabilności i braków

w zakresie posiadanych informacji i ostrzeżeń wpływających na bezpieczeństwo korzystania z grilli. W związku z powyższym, Prezes UOKiK zasadnie uznał wielokrotne naruszenie przez stronę postępowania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów za okoliczności obciążające przedsiębiorcę w ramach dokonywania miarkowania wysokości administracyjnej kary pieniężnej. Z tego względu również Prezes UOKiK nie podziela stanowiska strony postępowania, że wychowawczy charakter kary pieniężnej nie był uzasadniony.

Strona postępowania twierdzi, że Prezes UOKiK nie uwzględnił należycie w toku ustalenia wymiaru kary pieniężnej okoliczności świadczących o dobrowolnie podjętych działaniach w celu usunięcia skutków naruszenia i współpracy z organem nadzoru rynku. Strona postępowania zarzuciła także Prezesowi UOKiK, że błędnie uznał, iż możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia oraz od podjęcia współpracy, gdyż wskazane okoliczności powinny być brane pod uwagę przy wymierzaniu kary.

Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji uznał współpracę i podjęcie przez stronę postępowania działań naprawczych w toku postępowania administracyjnego za okoliczności łagodzące, uwzględnione na jej korzyść przy określaniu wysokości kary pieniężnej. Ponownie rozpatrując sprawę stwierdza, że okoliczności te zostały uwzględnione w sposób prawidłowy. Niemniej jednak należy zauważyć, że działania te zostały podjęte przez stronę postępowania po otrzymaniu postanowienia Prezesa UOKiK z 4 lipca 2022 r. Należy natomiast podkreślić, że w przypadku grilla LUND 99591 wiedzę o tym, że produkt ten nie spełnia wymagań bezpieczeństwa strona postępowania posiadała od 11 kwietnia 2022 r. (data zapoznania strony postępowania z wynikami badań laboratoryjnych). W tym przypadku strona postępowania miała świadomość niespełniania wymagań przez ten model grilla przed wszczęciem postępowania administracyjnego i mogła podjąć działania w celu jego wycofania z rynku dużo wcześniej, co niewątpliwie wpłynęłoby na liczbę wycofanych z rynku produktów, ale także na zmniejszenie kary pieniężnej.

Art. 12 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nakłada na producentów i dystrybutorów obowiązek współpracy z Prezesem UOKiK, w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępnianie. W ocenie Prezesa UOKiK, producent który wprowadził na rynek produkt niebezpieczny nie powinien przy podejmowaniu decyzji o wyeliminowaniu stwarzanych przez ten produkt zagrożeń kierować się chęcią uniknięcia kary, a przede wszystkim koniecznością zrealizowania swojego ustawowego obowiązku.

Odnosząc się do wielokrotnie przytaczanego przez stronę postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy argumentu o braku skarg i reklamacji na grille,

Prezes UOKiK zauważa, że okoliczność ta została potraktowana jako jedna z łagodzących, mających wpływ na zmniejszenie wysokości kary pieniężnej. Należy jednak zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych okoliczność braku skarg i reklamacji stanowi jedynie dodatkową okoliczność. Przykładowo, WSA w Warszawie w wyroku z 13 stycznia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1855/09 stwierdził, że *„organ [Prezes UOKiK] uwzględniając interes strony postępowania wskazał, że wymierzając karę uwzględnił brak skarg konsumentów na sprzedawany produkt, choć, w ocenie Sądu, w obliczu udokumentowanego, realnego zagrożenia ze strony kwestionowanej rozpatki fakt ten powinien w najmniejszym stopniu wpływać na wysokość kary”*. Podobnie WSA w Warszawie stwierdził w wyroku z 26 października 2017 r., sygn. VI SA/Wa 648/17: *„(...) bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy w stosunku do wskazanego produktu były składane reklamacje lub skargi. Obowiązkiem skarżącej, prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie produkcji mebli jest znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej.”* Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK uznał, że okoliczności wskazane przez stronę postępowania zostały uwzględnione w sposób prawidłowy.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zarzucała także Prezesowi UOKiK błędną wykładnię i błędne przyjęcie osiągniętej przez nią wysokości korzyści na kwotę 629 926,20 zł. W jej ocenie, wykładnia korzyści przedstawiona przez Prezesa UOKiK pozostaje w sprzeczności z językowym znaczeniem tego pojęcia - zgodnie ze słownikiem języka polskiego korzyść oznacza „pożytek, zysk”.

Strona postępowania zarzuciła także Prezesowi UOKiK zastosowanie wykładni rozszerzającej i odwołała się przy tym do art. 7a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Strona postępowania stwierdziła, że przyjmując możliwość odmiennej interpretacji pojęcia „korzyści”, możliwe jest przyjęcie dwóch znaczeń: korzyści jako zysku, dochodu ze sprzedaży, a więc ceny uzyskanej ze sprzedaży pomniejszonej o koszty związane z uzyskaniem korzyści lub korzyści jako przychodu, a więc środków jakie uzyskała ze sprzedaży bez pomniejszania ich o niezbędne koszty ich uzyskania. W ocenie strony postępowania, ta druga interpretacja jest wadliwa i niedopuszczalna na gruncie przepisu, który ma być podstawą do ustalania .

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia - jako kryterium pomocnicze - wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Pojęcie „korzyść majątkowa” nie jest w ocenie Prezesa UOKiK synonimem pojęcia „korzyść”, na którego słownikową definicję powołuje się strona postępowania.

Korzyść majątkowa nie jest wymieniona wśród dyrektyw wymiaru kary pieniężnej w przepisach ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nie dokonał więc wykładni tego pojęcia, tylko je zdefiniował dla potrzeb prowadzonych przez siebie postępowań. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją - np. wyrok WSA w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12.

Pojęcie korzyści majątkowej zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób zamierzony, nie jest tożsame z dochodem, przychodem czy zyskiem. Zasadność takiego rozumienia tego pojęcia na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów potwierdził WSA w Warszawie, który m.in. stwierdził, że *„cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań, lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”* (wyrok z 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13).

W związku z tym, Prezes UOKiK po ponownym rozpatrzeniu sprawy podtrzymuje ustalenia dokonane w zaskarżonej decyzji w zakresie wyliczenia korzyści majątkowej. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na danych, przekazanych w oświadczeniu strony postępowania zawartym w piśmie z 13 czerwca 2022 r., z którego wynika, że strona postępowania stosowała różne ceny sprzedaży produktów. W związku z tym, Prezes UOKiK przyjął jako średnią cenę sprzedaży grilli średnią arytmetyczną najwyższej (77,69 zł) oraz najniższej (56,71 zł) ceny sprzedaży produktu netto (65,72 zł). Obliczona w ten sposób korzyść majątkowa ze sprzedaży 9 585 sztuk grilli wyniosła 629 926,2 zł. Prezes UOKiK przy określaniu korzyści majątkowej uwzględnił także fakt, że strona postępowania przekazała dowody potwierdzające wycofanie z rynku i zniszczenie 197 sztuk grilli wprowadzonych na rynek.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany pkt. 2 zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK, pkt 2 decyzji nr DNR-1/40/2022 z 30 września 2022 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w nim rozstrzygnięcie jest prawidłowe, zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia celowości i słuszności. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dołożyła należytej staranności przy wprowadzaniu na rynek grilli LUND 99591 i LUND 99592. Zasadnie Prezes UOKiK uznał, że produkty te nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa, czego konsekwencją było nałożenie na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej. Kara ta w pełni spełnia także swoje systemowe funkcje. Nałożona na stronę postępowania kara pieniężna ma przyczynić się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i ma na celu, zarówno prewencję - zapobieganie w przyszłości naruszeniom ustawy, jak i represję - a więc ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Przy nakładaniu kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnił podniesione przez stronę postępowania okoliczności, w tym podjęte przez nią w toku postępowania administracyjnego działania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez grille. Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności i przesłanki uwzględnione przy określaniu wysokości kary pieniężnej, Prezes UOKiK uznaje, że jest ona adekwatna do naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania, tym bardziej, że jest to kolejne naruszenie przez nią przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Nałożona kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia i w ocenie Prezesa UOKiK skłoni stronę postępowania do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa, w tym do zwiększenia nadzoru nad wprowadzanymi na rynek produktami. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 65 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania

składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

*z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/*

